

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET PRAUNSPERGER PROTIV HRVATSKE

(Zahtjev br. 16553/08)

PRESUDA

STRASBOURG

22. travnja 2010.

*Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44.
stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.*

U predmetu Praunspenger protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

g. Christos Rozakis, *predsjednik*,
gđa Nina Vajić,
g. Khanlar Hajiyeu,
g. Dean Spielmann,
g. Sverre Erik Jebens,
g. Giorgio Malinverni,
g. George Nicolaou, *suci*,

i g. Søren Nielsen, *tajnik odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 25. ožujka 2010.,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 16553/08) protiv Republike Hrvatske što ga je 28. prosinca 2007. hrvatski državljanin g. Alan Praunspenger ("podnositelj zahtjeva") podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija").

2. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

3. Dana 16. ožujka 2009. predsjednik Prvog odjela odlučio je o zahtjevu obavijestiti Vladu. Odlučeno je i da će se istovremeno ispitati dopuštenost i osnovanost zahtjeva (članak 29. stavak 3.).

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnositelj zahtjeva rođen je 1948. godine i živi u Rijeci, u Hrvatskoj.

5. Dana 3. kolovoza 1994. Općinski sud u Rijeci u njegovu je korist donio pravomoćnu i ovršnu presudu kojom je privatnoj osobi M.Č. naloženo da podnositelju zahtjeva isplati određeni novčani iznos.

6. Budući da isplata nije bila izvršena, 11. studenoga 1994. podnositelj zahtjeva pokrenuo je pred Općinskim sudom u Makarskoj ovršni postupak, tražeći ovrhu prethodno spomenute presude zapljenom pokretne imovine u vlasništvu M.Č.-a u Makarskoj.

7. U veljači 1998. Općinski sud u Makarskoj pokrenuo je postupak zapljene prethodno spomenute pokretne imovine radi namirenja podnositeljeve tražbine. Međutim, taj pokušaj nije uspio zbog nepostojanja pokretne imovine pogodne za zapljenu.

8. Dana 26. studenoga 2001. podnositelj zahtjeva zatražio je da Općinski sud u Makarskoj, za potrebe ovršnoga postupka, procijeni vrijednost stana u vlasništvu M.Č.-a.

9. Dana 21. srpnja 2003. podnositelj zahtjeva zatražio je da se ovrha provede na prethodno spomenutom stanu.

10. Dana 3. srpnja 2006. podnositelj zahtjeva podnio je Županijskom sudu u Splitu zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku, prigovorivši zbog duljine prethodno spomenutog ovršnog postupka.

11. Dana 1. ožujka 2007. Županijski sud u Splitu utvrdio je povredu podnositeljevog prava na suđenje u razumnom roku. Dosudio mu je naknadu u iznosu od 7.000 hrvatskih kuna (HRK), a Općinskom sudu u Makarskoj naložio je da odluku u predmetu donese što je prije moguće, a najkasnije u roku od šest mjeseci. Odluka Županijskog suda dostavljena je podnositelju zahtjeva 23. ožujka 2007.

12. Dana 2. listopada 2007. podnositelj zahtjeva podnio je Županijskom sudu u Splitu još jedan zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku, prigovorivši da ovršni postupak još uvijek traje na prvom stupnju. Dana 10. ožujka 2008. Županijski sud u Splitu odbio je podnositeljev zahtjev.

13. Dana 2. travnja 2008. podnositelj zahtjeva žalio se Vrhovnom sudu Republike Hrvatske protiv odluke Županijskog suda u Splitu, navodeći da je taj sud neučinkovit u njegovome predmetu i zatraživši naknadu u iznosu od 500.000 HRK.

14. Dana 9. lipnja 2008. Vrhovni sud dijelom je prihvatio podnositeljevu žalbu i naložio Općinskom sudu u Makarskoj da postupak dovrši što je prije moguće, a najkasnije u roku od šest mjeseci. Vrhovni sud nije podnositelju zahtjeva dosudio nikakvu dodatnu naknadu. Odluka Vrhovnoga suda dostavljena je podnositelju zahtjeva 3. srpnja 2008.

15. Dana 5. rujna 2008. Općinski sud u Makarskoj donio je odluku kojom je ovrhu proglasio nedopuštenom prema mjerodavnom domaćem pravu. Podnositelj zahtjeva se žalio. Dana 15. siječnja 2009. Županijski sud u Splitu ukinuo je prvostupanjsku odluku i predmet vratio Općinskom sudu u Makarskoj na ponovno suđenje.

16. Dana 23. siječnja 2009. podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu zbog duljine prethodno spomenutog ovršnog postupka, a prigovorio je i zbog činjenice da nije poštivan niti jedan od rokova, ni prvi rok što ga je odredio Županijski sud u Splitu, ni drugi što ga je odredio Vrhovni sud.

17. Dana 19. veljače 2009. Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je podnositeljevu ustavnu tužbu, odnoseći se prema njoj kao prema žalbi

protiv odluke Vrhovnog suda od 9. lipnja 2008., s obrazloženjem da su utvrđenja nižih sudova bila pravilna.

18. Dana 6. travnja 2009. Općinski sud u Makarskoj ponovno je odlučio da je ovrha na dotičnome stanu nedopuštena. Podnositelj zahtjeva se žalio i postupak je u tijeku pred Županijskim sudom u Splitu.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

19. Članak 29. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 41/2001 od 7. svibnja 2001.) glasi kako slijedi:

"Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela."

20. Mjerodavni dio članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 49/2002 od 3. svibnja 2002. – "Zakon o Ustavnom sudu"), glasi kako slijedi:

"(1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud ...

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu ... iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti ...

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni sud će odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava ... Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu."

21. Mjerodavni dio Zakona o sudovima (Narodne novine, br. 150/05, 16/07 i 113/08), koji je stupio na snagu 29. prosinca 2005., glasi kako slijedi:

III. ZAŠTITA PRAVA NA SUĐENJE U RAZUMNOM ROKU

Članak 27.

"(1) Stranka u sudskom postupku koja smatra da nadležni sud nije odlučio u razumnom roku o njezinom pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi za kažnjivo djelo, može neposredno višem sudu uputiti zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku.

(2) Ako se zahtjev odnosi na postupak koji je u tijeku pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske, Visokim prekršajnim sudom Republike Hrvatske ili Upravnim sudom Republike Hrvatske, o zahtjevu će odlučiti Vrhovni sud Republike Hrvatske.

(3) Postupak odlučivanja o zahtjevu iz stavka 1. ovoga članka je hitan. Postupak se provodi uz odgovarajuću primjenu pravila o izvanparničnom postupku, u pravilu bez održavanja ročišta."

Članak 28.

"(1) Ako sud iz članka 27. ovoga Zakona utvrdi da je zahtjev podnositelja osnovan, odredit će rok u kojem sud pred kojim je postupak u tijeku mora odlučiti o pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi za kažnjivo djelo podnositelja zahtjeva, te odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegovog prava na suđenje u razumnom roku.

(2) Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu.

(3) Protiv rješenja o zahtjevu za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku može se u roku od petnaest dana podnijeti žalba Vrhovnom sudu Republike Hrvatske. Protiv rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske žalba nije dopuštena ali se može pokrenuti ustavna tužba."

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

22. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da duljina ovršnog postupka nije bila u skladu sa zahtjevom "razumnog roka", utvrđenim člankom 6. stavkom 1. Konvencije. Osobito je prigovorio da naknada koja mu je dosuđena zbog duljine postupka nije bila primjerena. Članak 6. stavak 1. Konvencije glasi kako slijedi:

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj."

23. Sud smatra da je razdoblje koje treba uzeti u obzir započelo 6. studenoga 1997., dan nakon što je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku.

24. To razdoblje još nije završeno. Prilikom ocjene razumnosti vremena koje je proteklo od 6. studenoga 1997., mora se voditi računa o stanju postupka u vrijeme ratifikacije. U vezi s time, Sud konstatira da postupak traje više od petnaest godina, od čega se tri godine odnose na razdoblje prije, a oko dvanaest godina na razdoblje nakon ratifikacije Konvencije od strane Hrvatske, a vodio se na dvije razine nadležnosti.

A. Dopuštenost

1. Iscrpljenje domaćih pravnih sredstava

25. Vlada je ustvrdila da je podnositelj zahtjeva trebao podnijeti ustavnu tužbu u vezi s iznosom dosuđene mu naknade, što on nije napravio.

26. Podnositelj zahtjeva ustvrdio je da je uredno iscrpio sva domaća pravna sredstva.

27. Sud konstatira da je podnositelj zahtjeva, nakon odluka Županijskog suda i Vrhovnog suda o njegovim prigovorima glede duljine dotičnoga ovršnog postupka, podnio ustavnu tužbu zbog duljine upravo tog postupka koja je, međutim, bila odbijena.

28. U tim se okolnostima Vladin prigovor mora odbiti.

2. Podnositeljev status žrtve

29. Vlada je ustvrdila da su Županijski sud i Vrhovni sud prihvatili podnositeljeve zahtjeve, utvrdili povredu njegovoga prava na suđenje u razumnom roku i dosudili mu odgovarajuću naknadu. To znači da je povreda koja je predmet prigovora ispravljena pred domaćim tijelima, pa je, kao posljedica toga, podnositelj zahtjeva izgubio status žrtve.

30. Podnositelj zahtjeva odgovorio je da se još uvijek može smatrati žrtvom povrede koja je predmet prigovora.

31. Sud primjećuje da je zadnja odluka koja je na domaćoj razini donesena u vezi s prigovorom podnositelja zahtjeva zbog duljine dotičnoga ovršnog postupka bila ona koju je donio Ustavni sud 19. veljače 2009. U tom je trenutku postupak trajao više od jedanaest godina nakon ratifikacije Konvencije od strane Hrvatske. U odnosu na cijelo to razdoblje, pravednu naknadu dosudio je samo Županijski sud u Splitu, dana 1. ožujka 2007. Ona ne odgovara onome što bi Sud vjerojatno bio dosudio na temelju članka 41. Konvencije u odnosu na to isto razdoblje. Nadalje, iako su i Županijski sud i Vrhovni sud Općinskom sudu naložili da donese odluku i dovrši ovrhu u roku od šest mjeseci, Općinski sud prvi put nije postupio u skladu s nalogom višega suda, a odluka koju je donio povodom drugog naloga višega suda bila je ukinuta, zbog čega ovršni postupak još traje.

32. Dosuđena se naknada, stoga, ne može smatrati primjerenom s obzirom na okolnosti ovoga predmeta (vidi načela utvrđena sudskom praksom Suda u predmetu *Cocchiarella v. Italy* [GC], br. 64886/01, §§ 65-107, ECHR 2006-V, ili *Scordino v. Italy (no. 1)* [GC], br. 36813/97, §§ 178-213, ECHR 2006-V). U tim okolnostima, podnositelj zahtjeva nije izgubio status žrtve u smislu članka 34. Konvencije.

3. Zaključak

33. Uzimajući u obzir prethodno iznesene činjenice, Sud smatra da ovaj prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Uz to konstatira da on nije neosnovan ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

34. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je duljina ovršnog postupka bila prekomjerna zbog neaktivnosti i neučinkovitosti domaćih sudova.

35. Vlada je prihvatila utvrđenje Županijskog suda da je, s obzirom na duljinu postupka o kojemu je ovdje riječ, prekoračen zahtjev "razumnoga roka", ali je osporila da su za odugovlačenja koja su uslijedila nakon odluke Županijskoga suda odgovorni domaći sudovi. Vlada je uz to ustvrdila da je podnositelj zahtjeva sâm pridonio složenosti i duljini postupka, jer je vlasništvo stana na kojemu je tražio ovrhu bilo predmet spora.

36. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na sljedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti, te važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, između mnogih drugih izvora prava, *Frydlender v. France* [GC], br. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). Sud ponavlja da se ovršni postupak po samoj svojoj naravi mora voditi brzo (vidi *Comingersoll S.A. v. Portugal* [GC], br. 35382/97, § 23, ECHR 2000-IV).

37. Sud smatra da je duljina ovršnoga postupka o kojemu je ovdje riječ, a koji traje dvanaest godina nakon ratifikacije Konvencije, *a priori* nerazumna i zahtjeva opću ocjenu. Njegova bi se ukupna duljina mogla opravdati samo pod iznimnim okolnostima. U vezi s time, Sud primjećuje da je, suprotno tvrdnjama Vlade, Županijski sud sve odgode pripisao neučinkovitosti Općinskoga suda. Sud, stoga, ne može prihvatiti objašnjenja što ih je Vlada dala glede duljine postupka. Sud ponavlja da država ima obvezu organizirati sustav ovrhe presuda koji je djelotvoran kako na razini prava tako i u praksi, te koji osigurava njihovu ovrhu bez neopravdanih odugovlačenja (vidi *Fuklev v. Ukraine*, br. 71186/01, § 84, 7. lipnja 2005., te *Mužević v. Croatia*, br. 39299/02, § 83, 16. studenoga 2006.).

38. Sud je često utvrđivao povrede članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima su se otvarala pitanja slična pitanjima iz ovoga predmeta (vidi, na primjer, *Plazonić v. Croatia*, br. 26455/04, 6. ožujka 2008., te *Medić v. Croatia*, br. 49916/07, 26. ožujka 2009.). Sud smatra da je duljina postupka bila prekomjerna i da zahtjev "razumnoga roka" nije bio ispunjen već u razdoblju koje je bilo podvrgnuto preispitivanju domaćih sudova.

39. U svjetlu prethodno iznesenoga, Sud smatra da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 13. KONVENCIJE

40. Podnositelj zahtjeva prigovorio je i na temelju članka 13. Konvencije, u vezi s člankom 6. stavkom 1. Konvencije, da Općinski sud u Makarskoj nije postupio po nalogima Županijskog suda u Splitu i Vrhovnoga suda prema kojima je bio obvezan ovršni postupak dovršiti u propisanom roku. To znači da pravna sredstva koja je imao na raspolaganju nisu bila djelotvorna. Pozvao se na članak 13. koji glasi kako slijedi:

"Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu."

41. Vlada je osporila tu tvrdnju.

A. Dopuštenost

42. Sud nalazi da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Uz to konstatira da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrđnje stranaka

43. Podnositelj zahtjeva doveo je u pitanje djelotvornost domaćih pravnih sredstava za duljinu postupka, zbog toga što Općinski sud u Makarskoj nije dovršio ovršni postupak u rokovima koje su mu odredili Županijski sud u Splitu i Vrhovni sud, te zbog toga što tu situaciju nije ispravio ni Ustavni sud.

44. Vlada je ustvrdila da je prigovor zbog duljine postupka prema Zakonu o sudovima predstavljao djelotvorno pravno sredstvo koje je omogućilo i ubrzanje dotičnoga postupka i dosuđivanje pravedne naknade, te da su ga učinkovito primijenili i Županijski sud u Splitu i Vrhovni sud. Vlada je uz to ustvrdila da je Općinski sud u Makarskoj poštivao rok koji mu je odredio Vrhovni sud time što je ovrhu na dotičnome stanu proglasio nedopuštenom.

2. Ocjena Suda

45. Sud ponavlja da članak 13. jamči djelotvorno pravno sredstvo pred nacionalnim vlastima za navodnu povredu zahtjeva iz članka 6. stavka 1.

koji se odnosi na suđenje u razumnome roku (vidi *Kudła v. Poland* [GC], br. 30210/96, § 156, ECHR 2000-XI). U ovome je predmetu potrebno naglasiti da se ovrha presude koju donese bilo koji sud mora smatrati sastavnim dijelom "suđenja" u smislu članka 6. (vidi *Lukavica v. Croatia*, br. 39810/04, § 22, 5. srpnja 2007., *Hornsby v. Greece*, presuda od 19. ožujka 1997., *Reports of Judgments and Decisions 1997-II*, pp. 510–511, § 40).

46. U ovome su predmetu prvo Županijski sud, a potom i Vrhovni sud prihvatili podnositeljeve prigovore zbog duljine postupka, utvrdili povredu njegovoga prava na suđenje u razumnom roku, a Županijski mu je sud dosudio i naknadu. Sama činjenica da naknada dosuđena podnositelju zahtjeva na domaćoj razini ne odgovara iznosima što ih Sud dosuđuje u usporedivim predmetima ne čini to pravno sredstvo nedjelotvornim (vidi, na primjer, *Jakupović v. Croatia*, br. 12419/04, § 28, 31. srpnja 2007., te *Rišková v. Slovakia*, br. 58174/00, § 100, 22. kolovoza 2006.).

47. Sud, međutim, smatra da obveza koju države imaju na temelju članka 13. obuhvaća i njihovu dužnost da se pobrinu da nadležna tijela i izvrše odluke donesene povodom pravnih sredstava, te konstatira da je već utvrđivao povrede u slučajevima kad država nije poštivala taj zahtjev (vidi *Iatridis v. Greece* [GC], br. 31107/96, § 66, ECHR 1999-II). Za Sud bi bilo nezamislivo da članak 13. predviđa pravo na pravno sredstvo te djelotvornost tog pravnog sredstva, a da se istovremeno ne osigura i provedba odluka donesenih povodom pravnih sredstava. Kad bi se to tumačilo drukčije, došlo bi do situacija koje nisu u skladu s načelom vladavine prava, koje su se države ugovornice obvezale poštivati prilikom ratificiranja Konvencije (vidi, analogno tome, *Hornsby v. Greece*, 19. ožujka 1997., § 40, *Reports of Judgments and Decisions 1997-II*).

48. Kad je riječ o okolnostima ovoga predmeta, Sud primjećuje da su prvo Županijski sud u Splitu, a potom i Vrhovni sud, Općinskom sudu u Makarskoj odredili rok za dovršenje dotičnoga ovršnog postupka. Međutim, Općinski sud nije poštovao rok što mu ga je odredio Županijski sud. Nadalje, iako se podnositelj zahtjeva zbog toga žalio Ustavnom sudu, Ustavni je sud odbio njegovu tužbu ne osvrnuvši se pritom na pitanje neizvršenja tih naloga. U tim okolnostima, Sud ne može prihvatiti da su pravna sredstva za duljinu postupka predviđena domaćim pravom u podnositeljevom predmetu bila djelotvorna.

49. Ovaj zaključak, međutim, ne dovodi u pitanje djelotvornost pravnog sredstva kao takvoga, a niti obvezu podnošenja prigovora zbog duljine postupka na temelju članka 27. Zakona o sudovima, a potom i ustavne tužbe na temelju članka 63. Zakona o Ustavnom sudu, u svrhu iscrpljenja domaćih pravnih sredstava u vezi s prigovorima o duljini postupka.

Stoga je u ovome predmetu došlo do povrede članka 13.

III. OSTALE NAVODNE POVREDE KONVENCIJE

50. Podnositelj zahtjeva pozvao se i na članak 14. Konvencije te na članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, izjavivši da činjenično stanje predmeta upućuje na povredu njegovih imovinskih prava "u najširem smislu riječi", bez dodatnog obrazloženja.

51. U svjetlu svih materijala koje ima, te u mjeri u kojoj su pitanja koja su predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, Sud smatra da ovaj dio zahtjeva ne upućuje na postojanje ikakve povrede bilo kojega od naprijed spomenutih članaka Konvencije. Iz toga slijedi da je taj dio zahtjeva nedopušten prema članku 35. stavku 3. kao očigledno neosnovan, te da se mora odbiti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

IV. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

52. Članak 41. Konvencije predviđa:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

53. Podnositelj zahtjeva potražuje 343.213,01 HRK (47.393,73 EUR) na ime materijalne štete, te 50.000 EUR na ime nematerijalne štete.

54. Vlada je osporila ta potraživanja.

55. Kad je riječ o materijalnoj šteti za koju se tvrdi da je nastala, Sud primjećuje da nije utvrđena dovoljna povezanost između utvrđene povrede i zatražene naknade.

56. Kad je riječ o nematerijalnoj šteti, presuđujući na pravičnoj osnovi, Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje 2.900 EUR na to ime, uvećanih za sve poreze koji bi se mogli zaračunati na taj iznos.

B. Troškovi i izdaci

57. Podnositelj zahtjeva potražuje i 24.871,46 HRK (3.430 EUR) za troškove i izdatke nastale u ovršnom postupku o kojemu je riječ.

58. Budući da podnositelj zahtjeva nije podnio zahtjev za troškove i izdatke vezane uz ispravljanje povrede na koju se poziva, ni pred domaćim sudovima, a ni pred Sudom, Sud smatra da nema razloga da mu se na to ime dosudi ikakav iznos.

C. Zatezna kamata

59. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *proglašava* prigovore koji se odnose na duljinu ovršnog postupka i navodno pomanjkanje djelotvornog pravnog sredstva u tom smislu dopuštenima, a ostatak zahtjeva nedopuštenim;
2. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 13. Konvencije;
4. *presuđuje*
  - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba isplatiti, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, sljedeći iznos koji je potrebno preračunati u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja
    - (i) 2.900 EUR (dvije tisuće i devetsto eura) na ime nematerijalne štete, uvećanih za sve poreze koji bi se podnositelju zahtjeva mogli zaračunati;
    - (b) da se od protoka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedene iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;
5. *odbija* ostatak zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 22. travnja 2010. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren Nielsen
Tajnik

Christos Rozakis
Predsjednik